

ménnyel tanították meg a helyesírást. Rámutat arra, hogy nincs abszolút mérték, mely életkorú gyermektől milyen helyesírási fokozat követelhető meg, holott nyilvánvaló, hogy nem lehet korlát nélküli tökéletes helyesírást várni bármely korú gyermektől. A helyesírás tanításában és gyakorlásában tekintettel kell lenni a látási, hallási és mozgási típuskora.

Az Orsz. Középiszk. Tanáregyesületi Közlöny 1935. május havi számából kiemelendő *dr. Márkus Györgynek* a fiúközépiszkolák I. osztályában életbeléptetett osztályfőnöki órákról való első félévi beszámolója. Ezt az órát látja a cikkíró az elemi és középiszkola közötti nehéz átmenet áthidalójának. Hasznossága és szükségessége annyira nyilvánvalóvá lett, hogy kívánatossá teszi a felsőbb osztályokba való bevezetését is. *Szabó Pál dr.* „A nemzetiségi kérdés a középiszkolai tanításban“ címen írt igen megszívlelendő dolgokat. (mgy.)

A Pedagógiai Szeminárium 1935. évi 5. számának kiemelkedőbb cikkei: *Dr. Sár mándi Sándor*: Gyermekvédelmi teendők a nemzeti munkaterv alapján; *Dr. Zuckermann Ferenc*: Gazdasági alapismeretek (közgazdaságtani, pontokba foglalt igen jól szerkesztett és hasznos ismeretek gyűjteménye); *Nyáry László*: Az ősmagyarok műveltsége és *Sterió Leonidas*: Az olasz nevelés a premilitarizáció bukásában. (mgy.)

„La psychologie et la vie“ (Lélektan és Élet) c. kitűnő francia gyakorlati lélektani folyóirat 1935. januári száma a gyermekek pályaválasztásával foglalkozik. *Dugas* e kérdéssel kapcsolatban az akarat neveléséről („felszereléséről“) utillage) ír. A pályaválasztás korán történjék, bölcs tanácsok alapján. A pályaválasztás egyéni indítékai között hangsúlyozza a pszichoanalitikus iskolától kiemelt motívumoknak: a szublimációnak, az utánzásnak (és identifikációnak) és a kompenzációnak fontosságát. — *Rodriguez* cikke előtérbe helyezi az embernevelést, a túlzott specialistaságra való neveléssel és szakképzéssel szemben: az általános műveltség adja a legjobb alapot a pályaválasztás számára. „Tanuljunk meg jól gondolkozni“ (apprenons à bien penser) hangzik a szerző karteziánus szellemű tanácsa, ez a technikai alkalmasságok legjobb vezető elve is. — A francia szellemi életben nagy jelentősége szokott lenni, ha az egyik párizsi középiszkola *Alain* álnév alatt rejtőző filozófia-tanára epigrammaszerű rövidegességgel nyilatkozik valamely korszerű kérdéstről. Folyóiratunkban is találunk egy ilyen „propos d'Alain“-t a pályaválasztásra vonatkozólag. Alain nem tulajdonít túlnagy fontosságot a pályaválasztás kérdésének, — ha a lényeges hibákat elkerüljük. A pályák két nagy osztályát látja megkülönböztetendőnek: azokét, akik szeretnek „kormányozni“ s azokét, akik kedvvel „fabrikálnak valamit“. Az egyik csoport jól tud bánni az emberekkel, kivívja beleegyezésüket, és uralkodik rajtuk; a másik csoport a dolgok szavát lesi el s követi törvényeiket. Erre a két nagy osztályra különül el a pályaválasztó emberiség; a baj ott kezdődik, ha a szerepek felcserélődnek. Az oktatásban Alain sem híve a korai szakművelődésnek; sőt van egy meglepő tanácsa is: a fejlődő növendék gyakorolja magát oly irányban is, merre érdeklődése, hajlama nem vonzza; így emelkedik az ember a fölé,